ספורט

כדורגל

„ב-ו-ו-ו-ז-ז!"

טיפות הגשם האחרונות פסקו לדלוף. ים המטריות השחורות התקפל ונעלם בהדרגה. העינים הופנו אל 11 בחורים בהירי שער ואדומי לחיים, שהרגישו על המגרש הבוצי של הפועל בבאסה כמו בבית.

ליותר מארבעת אלפי חסידי כדורגל מושבעים לא היה קל לומר בביתם כי הם הולכים לראות משחק כדורגל. הנשים פקחו את עיניהן. בתמהון, ההורים קללו את ממציאו של המשחק ואילו השכנים כינו אותם בפשטות: משוגעים. אולם היה זה כנראה טבעי ואופייני לאומה מת־בגרת, שהכדורגל בה אינו סובל משקע ברומטרים או מהתלהבותו של החזאי. ואכן, היה זה מראה „לונדוני" ממש, כאשר החל המשחק א. י. ק. משטוקהולם, שבדיה נגד הפועל תל אביב.

הקבוצה השבדית, שבקרה לפני שלוש שנים בישראל וניצחה אז את כל יריבותיה (חמשה משחקים — 16 : 2 שערים לזכותה), התקבלה בתשואות על ידי הקהל שהטריח את עצמו, הוציא את ידיו מתוך הכיסים החמים. לאחר 90 דקות התברר כי התשואות לא היו רק תופעת נימוס שיגרתית לגבי אורחים, אלא תודה חמה עבור הצגה נהדרת בכדורגל.

„השחקן ה־12". כיוון שהמשחק הראשון, נגד מכבי תל אביב, נדחה, התכבד הפועל בפתיחת המשחקים. הוא לא ישכח לתקופה ארוכה פתיחה זו. „הפועל אינטרנציונל," קראו הצופים לעבר הקבוצה רקומת־הטלאים, שאספה שחקנים משלוש קבוצות אחרות, כללה בסך הכל חמישה שחקני הנבחרת הלאומית. הישראלים קפצו בקלות על הדשא החלקלק, פיזרו זרי פרחים לעומת הקהל, אולם כל זה לא עזר, כי כאשר החל המשחק היה הקרב דומה ל־מאבק בין מטום פרימוס לבין מפציץ סילוני. השבדים המהירים עשו לצחוק את הישראלים, העביר את הכדור בין רגלי מביניהם, השחילו אותו שש פעמים ללא צל של מענה, לרשת. הכוכב על המגרש היה, ללא ספק, קורט אמרון בן ה־18, קטן הקומה ומהיר התנועה, שהכניע לעתים ששה שחקנים לבדו, קצר תשואות רבות. קורט, שהיה כוכב הקבוצה השבדית הלאומית כמה ימים לפני כן בבודפשט (שבדיה — הונגריה 2:2) והבקיע גם את שער ה־שוויון, לא נזקק למאמץ רב כדי לגבור על ההגנה החלשה של הפועל. עזר לו ב־נאמנות משה מלמד, הבלם הוותיק השוקע של הפועל, שכונה „השחקן ה־12 של ה־אורחים," הבקיע שני שערים עצמיים ל־זכות א. י. ק.

הקהל הצטיין. המחזה שהתנהל על המגרש היה קומי־טרגי, הוכיח עד היכן התדרדר הכדורגל הישראלי המפונק. שח־קנים, שעבור נסיעתם ליוון ויוגוסלביה נאבקו עם העסקנים ימים ולילות, הוכיחו תוך דקות ספורות את שוויים האמיתי, זכו ל־מקלחת קרה של הקהל, מלבד המקלחת הקרה ששפך עליהם בורא העולם. אכן, הקהל היה זה שהציל את המצב. הוא מחא כף לשבדים, לעג לישראלים הנחשלים ש־נראו כקבוצת נוער מדרגה ג'. כאשר, בגמר המשחק, הריעו השבדים, רעם האיצטד. אח־ריהם ניסו גם המארחים להריע. התשובה היתה ספונטנית, כמעט ללא תקדים: „ב־ו־ו־ו־ז־ז!!"

היתה זו תגובה חריפה מדי, אך צודקת, שזכתה למשפט קצר מפיו של אחד האור־חים „עם קהל כזה, אתם ראויים לכדורגל טוב יותר."

השאלון נעלם

לפני כמה שבועות, בחיפה, נוצחה ביתר תל־אביב על־ידי הפועל המקומי במשחק ליגה. היה זה אחד מהפסדיה המרובים של ביתר בעונה זו. מקומה האחרון בטבלה לא עודד אותה ביותר. לא היה זה פלא, לכן, שנציג הקבוצה מיהר למחרת היום למשרדי ההתאחדות, הגיש תלונה נגד ה־פועל, טען שבשורותיה שיחק שחקן לא רשום.

וועדת הליגה שחקרה בפרשה, גילתה כי השחקן היה צעיר חיפאי שניסה בפעם הראשונה והאחרונה את כוחו במשחק זה. היות ולא היה ברשותו כרטיס רשמי, קיבל כרטיס זמני, למשחק אחד בלבד.

אם כי היה ברור לנציגי הוועדה ששחק, זה לא היה כוכב הרשום בקבוצה אחרת, שהסתנן בזדון להפועל חיפה, היתה היא חייבת לזהות את האיש. החיפאים נתבקשו לשלוח את תיאורו ותמונתו, אך ענו מיד כי אינם יודעים היכן הוא ואין להם כל פרטים עליו.

כאשר המצב החל להסתבך, נזכר לפתע המזכיר כי שאלון עם תמונות השחקן ה־מסתורי חייב להיות בתיק המועמדים. מיד הוזעק שופט המשחק, משה זילברמן, הת־כונן לזהות את האיש לפי התמונה. אולם המזכ־ר חיטט בתיקים שעות רבות. השאלון לא נמצא. עיני נציגי הוועדה השקיפו בחשד לעבר עובדי משרדם, אולם כל הוכחה ל־חשדם לא היתה קיימת.

למחרת בבוקר דפק על דלת המשרד נגר, התקין מחיצה מוצקה בין הארון והדלפק.

תיאטרון

אהל

הדגן הוא אפור

כשבאה בתולה זקנה ותמהונית למחוז־מכרות נידח ומחליטה להוציא את הכו־רים האומללים מתהום בורותם — אין ספק שהדבר יעורר התנגדות חריפה בקרב בעלי־האחוזות המקומיים, שהם גם בעלי זמיות של מכרות הפחם.

באמצעה של המערכה הראשונה של הדגן הוא ירוק, פרי עטו של השחקן הגו.יע ומלין וויליאמס*, באהל, התכונן הצופה, איפוא, למערכה כבדה יותר, בה יתנגשו אור ההש־כלה וחשכת הממון, עד נצחונו הסופי ה־מובן־מאליו של האור.

היתה זו ההפתעה היחידה של הערב, כא־שר התנגשות זו חוסלה ללא קשיים על־ידי קסמיה הנשיים (שאינם) של מיס מופאט (שושנה ברנע), הבתולה המזדקנת, אש־נגעה עמוק כל־כך לליבו של סקוויין (יע־קב כנעני), בעל האחוזות המקומי, שהיה שד לא כל־כך שחור. הוא הסכים לבסוף בהתלהבות שלא יזיק לנתיניו ללמוד קצת קריאה, כתיבה, חשבון וזמרה ושאחד מהם יישלח אפילו לאוקספורד.

האחד, מורגן אוונס (אורי לוי), לא הגיע למרום התהילה ללא קושי. בלימודים הוא מתקדם, אומנם, חד וחלק. אך על דרכו עומדת נערה קלת־דעת, בסי וואטי (טלילה בן־זכאי), בתה של סוכנת בית מופאט (אלישבע מיכאלי), שילדה לו, כמעט בלי ידיעתו, בן קטן.

יצור רך זה עומד כמעט לגזול מהתרבות האנגלית את הספרים הנפלאים שאוונס מתכונן להעניק לה בזמן הקרוב. אולם ה־בעייה מתחסלת על־ידי כך שמיס מופאט, אשר הקריבה כבר כה הרבה למען תלמי־דיה, מסכימה ליהפך לקדושה ממש, לאמץ את הילד, המיותר לגמרי אצל סופר כה מבטיח.

פתאום, לאחוזה רוסית. הצופה ה־הישראלי, הנדרש ע"י התוכניה להיזכר, בהז־דמנות זו, „כי ביחס לבבי חם וכן, אפשר לע־שות הרבה... לקירובם (של המוני העולים החדשים) אלינו ואל אורח חיינו," לא יוכל שלא לפקפק אם דרך פעולה זאת תפתור בעיות וולשיות או ישראליות כלשהן.

היתה זאת הפתעה להיווכח שרמת המשחק באהל היתה, במחזה בינוני זה, גבוהה מן הבינונית. שתים מן הוותיקות שבשחקניות אהל, שושנה ברנע ודבורה קסטלניץ (מיס רונברי), שמרו על רמה של משחק, שהיתה בדרך־כלל גבוהה יותר מרמת הטקסט שע־מד לרשותן. יעקב כנעני (סקווייר) היה משכנע בשתיקתו, עובר פתאום לאחוזה רו־סית כשפתח את פיו. זוג הצעירים, אורי לוי וטלילה בן־זכאי, הפתיעו ברמה המק־צועית הגבוהה למדי של משחקם, שהיתה לפעמים גם בעוכריהם: במקום חיפושים מקוריים ורעננות נעורים, העתיקו לעתים קרובות דוגמות מוכנות למצבים נתונים. העובדה, שהמלים נשמעות לעתים בפיו של לוי כציונות, היא יותר אשמת המחבר מא־שמת השחקן. יותר רעננות וטבעיות שפעה עליזה עולש (שרה פו).

אמלין וויליאמס הוא שחקן כה גדול, עד שמותר לו לכתוב מחזות בינוניים. האהל איננו מחזיק בשחקנים ובמאים כה גדולים, כדי שירשה לעצמו לבצעם.

---

* לצופה הישראלי היתה, לא מכבר, הז־דמנות לחזות במשחקו בתפקיד וומבה הליצן בסרט אייבנהו.

סטודיו לקרמיקה

עם כבשן, אופן לכלי חרס וחמרים

מקבל תלמידים

בעלי נטיה אמנותית

סוף רחוב ז'בוטינסקי פנת כביש נתניה, אוטובוס 61.

לפנות במקום בכל יום שני ורביעי.

מתנת חנוכה

היפה ביותר, היא המצלמה. כל שאר המתנות נשכחות חיש מהר. רק המצלמה מפוטו־ברנר מחדשת תמיד את השמחה והענין. נותן המתנה זוכה בהוקרה בלתי נשכחת.

הוראות צלום חנם.

רח' החלוץ 31
חיפה, טלפ. 4137.

פוטו־ברנר

צינקוגרפיה

י. רינדזונסקי

תל־אביב, הקישון 6 טל. 80248

★

גלופות

קו - רשת - וצבעים

„התיכון"

•

בי"ס לנהגות

מכ' משא ופרטית

•

תל־אביב, דרך יפו, מס' 40.

הפתרון לחידון אכילה

1. בוטנים; 2. תרד; 3. יוגהורט; 4. אננס; 5. בטטה; 6. וניל; 7. נס־קפה; 8. ארטיק; 9. כלבא שבוע; 10. ושט; 11. לביבה; 12. וסטינג־האוז; 13. טחינה; 14. חלבה; 15. וודקה; 16. נפט.

האימרה היא: „בתיאבון, אכול וטחון!"

שגיאת הדקדוק מצוייה במלה ה־אחרונה. אין אומרים בעברית „טחון!" כי אם „טחן!" (חורז עם שולחן).

רוב שולחי המכתבים השבוע היו משום מה בחורים. כמעט כל אחד נתן אוטופורטרט של בחור חמד עם כל המעלות הכיוביות (לדעתם) הם זקוקים רק לנפש אוהדת ומ־בינה שתאשר את דבריהם. אני מציעה לנע־רות לא להשאיר את היזמה רק בידי המין החזק.

מונח לפני מכתבו של איש צעיר בעל שגעונות לא מסוכנים לצלום, הסרטה, אסוף בולים, דיג, קולנוע, ספורט וספרות. כל מה שהוא מבקש, היא נערה שתהיה בעלת תרכובת של עליזות ורצינות, פלום צורה נאה, ובגיל הענוג של 17—16. כן' רצוי, אך לא הכרחי, שתהיה נוסף לכל גם חיפאית.

(840/69)

אחד המקווה לקבל תשובות אחדות הוא בחור בגיל 25, האומר על עצמו שהוא אינטליגנטי שאינו נעדר חוש הומור (הם כולם אומרים כך) הוא מחפש נשמה־אחות, שתתעניין כמוהו בכל שטחי האמנות והמדע, ותהיה יחד עם זאת בגיל בין 23—19.

(840/70)

בחור בעל חוש הומור באמת, הוא זה הכותב לי שהוא בן 20, סטודנט ובעל הצלחה עצומה אצל בנות: כל בחורה שניה מוצאת חן בעיניו. הוא אינו מחבב נערות ממושקפות, אולי מפני החשש שהן תראינה יותר מדי דברים שהוא מבקש להס־תיר. אשר לכלי רכב, הוא מכריז שיש לו קור־קינט עם מספר לבן, אותו הוא מעוניין להעמיד לרשות נערה שתהיה: א) בעלת חוש הומור, ב) קצת צינית, ג) אורינינלית, ד) קומה בינונית, ה) חמת מזג (המכתבים יעלו עשן!) ו) יפה, ומעוניינת להתכתב על כל נושא שהוא.

מי הנערה שתסכים לערוך עמו דו־קרב אינטלק־טואלי ותנצח אותו?

(840/71)

נערות המבכרות בלונדינים ימצאו, אולי, בבן ה־24 בעל ההשכלה התיכונית גבה־הקומה ונאה־ההופעה שאני מצינה בזה, חבר לכתיבה מעניין. הוא מעיד על עצמו שיש לו נמישות המאפשרת לו להיות גם רציני וגם בעל חוש הומור. העובדה שהוא מוכן להתכתב על נושאים שונים מוכיחה שהוא גם חובב ספורט.

(840/72)

פרסונה, הנראית לי ממכתבו חשובה כבר בגיל 22, שפרט לתכונות מעניינות כאהבת־חברה וטיולים. הוא גם מנהל אנף ארצי במוסד ציבורי גדול, רו־צה, משום מה, להתכתב עם נערה ילידת הארץ, בעלת שער שחור (רצוי), גובה בינוני (הכרחי כנראה), בכל נושא שתבחר, כולל מדיניות, כלכלה מדינית, תורת המדינה, מוסיקה, קולנוע, ספרות וכו' וכו' (לא ברור אם הכל במכתב אחד).

(840/73)

למרות אהבתו לכתוב רומנים שלא הוצאו לאור, נשאר כנראה רמת־גני זה בעל תכונות טובות. דבר זה תוכל לוודא נערה עד גיל 20, רצינית ובעלת השכלה מניחה את הדעת. הוא אוהב להרבות בכ־תיבה על ספרות עולמית ושירה עולמית. כשהוא לא כותב רומנים שאינם מתפרסמים, הוא אוהב טיולים, שירה ורקודים.

(840/74)

בחור בן 19, המציין, דרך אגב, כנראה מתוך ההנחה שעובדה זו יכולה להשפיע, שיש ברשותו מכונית, מעוניין להפגש עם נערה בין 16 ל־17 שלא תהיה 1) סלונית, 2) דתית. הוא חבר הכשרה בדימוס.

(840/75)

צנועה בדרישותיה ובאישיותה היא הנערה המב־קשת, פשוט מאוד, להתכתב עם בחור. הגיל: 28. וכמובן, על נושאים שונים.

(840/76)

על כל נושא העומד ברומו של עולם רוצה להתכתב בחורה רצינית, כנראה בגיל 23, עם בחור יפה־מראה, אמיץ־לב, בעל שכל והשכלה גבוהה, רצוי משפטים או מהנדס (בא בחשבון צבא) בגיל 25—30. כל התכונות האלה צריכות להתרכז בבחור אחד.

(840/77)

בולים

המתנה היפה ביותר
לנוער ולמבוגרים
לכבוד חג החנוכה

אני קונה בולים ישראליים
מכל המינים.

ליאו קייל רח' דיזנגוף 120 ת"א.